

A hazugság, mint létbontás

Article URL

www.asztrologia.ro/

Author

Dénes Mária

Published: December 13, 2018, 1:09 pm

Asztrológiaiailag általában a Merkúrhoz, valamint a Jupiterhez szokták sorolni a hazugságot. Mint elsődleges besorolás talán, de ha alaposabban megvizsgáljuk, kiderül, hogy a hazugság olyan, a létezés ellenében támasztott rombolás tartalom és tevékenység, amely érinti a társas asztrológiai alapelveit is. Ha csak a bolygókat szintjén vesszük sorba a hazugság kétféle alakzatait, elmondhatjuk, hogy a Napnál megjelenik, mint hamis, összezavart tudat, vagy ön-tudat, a Holdnál megjelenik, mint a ki nem tisztított érzelmek miatti töves és torz társasok, térfelületek. A Merkúr, mint töves képviselet, mint a gondolkodás logikai kisiklái. A Vénusz, mint boldogság-képek, jótételek, amelyeknek semmilyen kapcsolatban nem állnak egy igazán kiegyensúlyozott léttel. A Marsnál megjelenik, mint erők, a Jupiternél megjelenik, mint hamis moralitás, az igazság elkenése, elfolyás-társa, adés, cukrossá tétel. A Szaturnusz, mint felelősség, hazug elképzések, az Uránusz, mint korrumpált, a Neptunusz, mint hazug szeretet, a Plútónál, mint: erőkbe, hatalmi eszközökkel alátámasztott, érzelmeket, értelmet, tudatot, embert és képzést alátámaszt, az Igazság nevében fellépő hazugság-rendszer, elnyomás és kizsákmányolás.

A hazugság, tehát olyan módon gyökerezik, metafizikai eredetét tekintve, hogy mintegy betolakszik a létmegnyilvánulásokat hordozó lételemek köré is, és ott kifejti a maga mérgező, bomlasztó, a valóságot lőnyegtelenné, értelmetlenné, szeretetlenné tevő hatását.

A metafizika a legveszélyesebbnek a hazugságot tartja, mert ismeri ezt az előbb felvázolt jelenséget, miszerint a hazugság a lételemek szintjén hat és azt mindenki tudja, hogy ha az alapokkal baj van, akkor minden mással baj van, mert az egész az alapok tartják fenn.

Azt, hogy a hazugságnak van egy ilyen tulajdonsága, hogy a fundamentumot, az alapot támadja meg, akár ki nem mondott módon, de mindenki tudja. Például egy olyan emberről, aki hazudik kisebb-nagyobb dolgokban, nem azt mondják, hogy az, aki hazudik kisebb-nagyobb dolgokban, hanem azt, hogy az egy hazug ember. Ha bármit mond, egyből az a kérdés, hogy igaz-e, hogy vigyázni kell, mert amikor kárhoz, akkor is hazudik. Humoros, de van benne valami, mert bizonyos, rejtegetett szándékoktól vezetett ember tehet fel olyan kérdéseket, amire nem is igazán akar választ kapni, hisz a kérdésfeltevést csak figyelemelterelési mozzanatként alkalmazta. A kérdésekben rejlt hazudozás lehetősége sokkal nagyobb, mint ahogy az ember feltelesen gondolja. Általában mindenkinek úgy tűnik, hogy csak illés emberek szintjén lehet hazudni, a kérdésben kevésbé. Azonban gondoljunk csak arra, hogy lehet olyan kérdéseket konstruálni és aktualizálni, amelyek

megvéljászólásának igen nagy fontosságot tulajdonoztanak, azonban ha az ember jobban megvizsgálja, kiderül, hogy a kördecs alapjában nincs is semmi lényeges megtudnivaló. Az egész inkább egy manipuláció volt, mintsem, hogy már magát a kördécst feltevéjében bármilyen vélsz is rdekelt volna. Ilyesmit lehet alkalmazni tudatosan, például tmmegmanipulációjn, elmfordulhat azonban az egyóni életben is, mégghozzá sok esetben úgy, hogy mindez nem tudatos.

A hazugság sokkal mályebb, minthogy csupán a valósságra vagy annak egy részletre tett hamis kijelentésként foghassuk fel. A hazugság a létalapoknál van és az embernek kitartás metafizikai elmélyülésre van szükség, hogy leleplezze, átvilágítsa az alapokban rejlő hazugságokat. Elsősorban, saját magában, mert ha van valami, ami biztos ebben az egész létezésben, akkor az is biztos, hogy a hazugság leleplezését az embernek saját személyn, lényén, életén, sorsán kell kezdenie.

Ehhez kell értelem, lélet, tudás, tájékozódás, átvizsgáló, komolyság, ászinteség, de mindezek eltt kell az abból a belétsébszermazás elhatározás, hogy az ember nem akar tbbet hazugságban, vagyis bomlásnak indult létben-életben élni.

Hamvas Béla Szabó Lajos nyomán ért a hazugság-erűszak-kizájkányolás hármas egyttesörűl, vagyis, ahol az egyik felmerül, ott gondolni kell a másik kettőre is, mert ez a három mindig egytt jelentkezik.

Ennek a metafizikai tényismeretnek a hiányában ma nagyon intenzív-ven tárgyalják, tbbek kzzátt a családoknál erűszak problémáit és megoldásokat keresnek ennek kikészéséből. Ahol erűszak van, ott van a hazugság is, és ott van a kizájkányolás is. A családok alapán-ánban, anyában valahol ott vannak a tudattalanba fojtott, lehazudott érzelmek, a ki nem tisztított szexualitás, már a kapcsolat lelejárás, állandán fételt, elhanyagolt, meg nem vizsgált problémák, elintézetlen kördécek.

Ahol hazugság van, ott van az erűszak és a kizájkányolás is, de úgy, hogy a hazugság az, ami a primör, és amint ez megjelenik, vele egytt megjelenik az indokolatlan vagy hazug mádon megindokolt agresszió és az a fetele magatartás, amit ma mindenki olyan jól ismer, kzelebrül-tévolabrá: a más életén való állás, a kizájkányolás. Ez utbbi kiegészítendő azzal, hogy az állás, kizájkányolás ember nemcsak másokon gyakorolja ezt a létnegatív megnyilvánulásait, hanem- és elsősorban- saját magán. Aztán gondolkozik esetleg később, hogy hogyan omolhatott ássze testileg, lelkileg, amikor minden lépése olyan ragyogó sszerűsággel ki volt szám-tva. Társadalmi méretkárben: gondolkoznak azon, hogyan omolhatott ássze egy kzzásság, amikor az alapvető kalkulások olyan nagy ktrátekintéssel és még nagyobb szakmai kompetenciával voltak lefektetve?

A hazugság létkorrupciój.

A hazugság a létezését bontja fel.

Azok a viták, amelyek a valósság, az igazság és a létezés között folynak nem örvényesek akkor, ha nem veszik figyelembe a kvetkezéseket. Az igazság az Egyetemes Létezéshez, annak tisztaságához, alapvető rendeltetésében áll a értelméhez van köttve, olyan mádon, hogy tulajdonképpen egybe is esik a felsoroltakkal. Ami a létezés alapvető rendeltése, tisztasága, ugyanaz az értelmé és az igazság is. Ilyen van és az emberre is örvényes. Ez az igazság, mint személyn, vagy személyn centrum van jelen az emberben, és ha ettől valamilyen mádon eltávolodik, ez az igazsággtól, az értelemtől, az alapvető rendeltéstől, az igazsággtól való eltávolodást jelent és kezdődhet a hazudozás. A cáltalán hazudozás. A fájradás, testet, lelket, szellemet, sorsot, rmet, meghittéget, nyugalmat, értelmet, személyn felől hazudozás, amely arra jó, hogy valamit mentesen, de valójában nem ment semmit, mert amit menteni akar, az is hazugság. Tehát, az igazság, az előbb le-rtak szerint olyan alapvető létezés, jobban mondva, a létezés alapjában lévő olyan bázis, amelyet pátolni nem lehet. Másdos-tani sem lehet.

Lehet tehát a megkínzéstől megkínzatlanságra megismerni, de ez nem jelenti azt, hogy sokféle igazság van. A megkínzéstől megkínzatlanságok. Az igazság egy és egyetlen.

A valóság ellenben lehet sokféle, sokszínű, tiszta vagy korrupt, az igazságra helyezett vagy az igazságtól elszakított. A valóság májra a létezés megnyilvánulás-tesztje, arca, májra, lehet ilyen vagy olyan, legalábbis is egy tényleg. Valóságban a valóság egy valóság, ha az igazság alapjain áll, az igazság hatja át, mert az igazságban benne van az alapvető lételem, a lényeg, a rendeltetés, az ok, a cél, a lehetőség, a tényleg, a szabadság, a szemlély és a kényszer. Ha az ember eltávolodik az igazságtól, olyan valóságot kell fenntartania, amely egyre inkább valótlan, értelmetlen, lényegtelen. Ezt csak erőszakkal lehet. Persze, mivel a lételem alapjait az ember az erőköt, és a lételem van az igazság is, az ember egyszerre eltávolodik el egy az igazságtól, mint az erőköt ad a lételem. Egy az erőköt erőszakos, hazug, megtévesztés, csalás, stratégiákkal akarja megszerezni, de májra nem az erőköt kapja meg, hanem azokat az eredményeket, amelyeket a kényszerrel megvalósítanak. Valószínűleg is nem erő, nem erővel rendelkező ember lesz, hanem olyan valaki, aki az erőköt eredményeit, a megvalósítását, a magánát, a kizárkányolja. Más ember kizárkányolja;nak jelensége mindenki számára érthető, az énkizárkányolja; májra nem annyira. Ha mégis valaki meg akarja érteni, olvassa el Hamvas Béla Mária Szókratészét, ahol utólagos metafizikai lételemmel és tudással alaposan ki van fejtve, hogy hogyan zárkányolja ki az ember a saját tulajdonságait, képességeit, hogyan válik saját maga ellenemlékező parazita;vá.

Hogy miért nem a lételem az egyetlen igazság alapjaira helyezett valóságban, egy hazugságmentes életet, amelyben a cél, a rendeltetés, a lényeg, a tiszta lételem, az egyszés, az értelem és a szeretet mind kényszerrel jelen vannak és thatják az embert? A mai ember eltávolodott a metafizikától. A metafizikától, nem mint egy tantól, hanem, mint tudatos életgyakorlattól. Hiányzik belőle az a mérvadó tudás, amely az emberről, az életéről, a létezéséről és a kényszerrel szembe kell néznie a tudás megvan, mint ahogy mindig is megvolt, de ha ez nincs szemlélyesen elmélyülve és integrálva, a mindennapi életbe bevezetve, akkor eltér a ember szeme előtt. Igazi metafizika, mint objektív tudás, nem is tud létezni, mert nem áll meg az objektívban, hanem azon nyomban eltér, de olyan érdekes, paradox módon, hogy nem a metafizikai tudás tényleg el valóságban, hanem a szemlély veszít, téved el saját érzékszerveitől valóságban. Egy van az, hogy a metafizikai tudás megvan, megvolt, meglesz. Nem kell ezt érzékszerveitől az objektív fogalmával. Inkább egy kell feltenni a kérdést: hogy szemlélyes vagy szemlélytelen, realizált vagy realizálatlan? A metafizikai tudás, mint olyan mindig megvan, és ha a szemlély realizálja, akkor szemlélyesen realizált tudásról beszélhetünk, ha nem, akkor realizálatlan, megvalósítás-tatlan szemlélyről. Maga a tudás nem objektív, hanem ott van mindig, mint szemlélyes hozzáférhető, lehetőségek a megismerés, és a megismerés általi megvalósításra. Megvalósítás? Megvalósítás annyi, mint az a szellemi-metafizikai szemlélyes életgyakorlat, hogy az ember saját magát az egyetlen lételemre helyezze, és szemlélyesen kényszerrel egy lételembe kerüljön az igazsággal, az értelemmel, az értelemmel és az erőköt, a lényeggel, a tisztasággal, az érzékeléssel, a meghittéssel, az éberséggel, valószínűleg is, saját isteni eredetével. Igazság és a lételem nagyon szorosan kapcsolódnak. Nem is kapcsolat ez, hanem a két szót értelmének együtthatása. Az ember nagyon jól tudja, legalábbis lelke mélyén, hogy ahol az igazság el kezd homályosodni, azzal együtt a lételem is kezd eltérni. Kényszerrel az igazságtalanodott valóság, ahol az ember mindenféle hazugságot erőszakosan alkalmazni kezd annak bizonyítására, hogy májpedig a lételem. Ezt még valóságkutásnak is nevezheti. Még akkor is, ha lételem, mint embernek, májra nagyon kényszerrel van. Moralitásában, éntudatában, szexualitásában, egyszésében májra majdnem minden név a lételem, a szemlélyes centrumtól, a lételem valóság

eltántorodás; s kárvetkezményei gyátrik, de ezzel nem akar szembe nézni, hanem inkább hazudik valamilyen valósággot. Ebben a hazudott valóságban áll az ezzel a hazudott valósággal táveszt meg másokat is.

Arra a filozofikus kérdésre, hogy mi az igazság, csak azt tudom válaszolni, amit eddig is ártam, hogy az igazság a látezés alapja, értelme, rendeltése, rendje, lényege, erőforrása, tárvány, szabadsága. Itt megadtam egy sor fogalmat, amelyet csak akkor érthet meg valaki, ha személyesen elmélyül ezeknek a szavaknak a megértésében, használva a rendelkezésre álló legtisztább metafizikai részeket is. Nem éppen olyan bonyolult világban soron ezek megértése, mint ahogyan egyes szífejtegetők gondolják. Ha azt, mondjuk, hogy "észeretet", biztosan nem egy kárvetkezményi kárvetkezményre fog gondolni az ember, vagy egy nagyváros kárvetkezmény felrobbanás atombombjára, hanem valami olyanra, amely legalább távoli társ-társba hozható a szeretettel: odaadás, megértés, elfogadás, stb.

Azt mondjuk, hogy az embernek van egy lelkiismerete, amelyben ez a létezési alap, ami nem más, mint az igazság, be van vésve. Ez ott van, ahol az ember centruma, léttengelye van, vagyis ezzel a tengellyel egyért van jelen, el nem választható mádon. Nyakatekerten fogalmazva úgy is mondhatjuk, hogy a létezés, az igazság az ember személyes centruma vagy tengelye koaxiálisan, egy tengelyt képezve képezhet csak el. Ezt a tengelyt nevezhetjük aztán bázisnak, alapnak, fundamentumnak, centrumnak, lényegnek. Ez az emberben megvan az az, ami az emberi lelkiismeret formájában megnyilvánul, a lelkiismeret hangján szólva, ahogy kissé kárvetkezményben mondani szokás.

Néhány horoszkóportelmezésben, amit ártam, hivatkoztam a lelkiismeretre, olyan helyeken, ahol már nem tudtam egy-egy problémát mág mályebbre visszavezetni. Ilyen helyeken ártam a lelkiismeretűl, hogy a horoszkóportelmezést megrendelő ember befele figyelve, elmélyülve, belső létotogást, invízgálatot tve próbálja felvenni kárvetkezmény kapcsolatát a lelkiismeretével az meghallani, valamint megérteni ezt a hangot. Mint tanács elfogadható, azonban tább problémát is magával hoz.

Azt a képpesget, azt a metafizikai hatékonyást, ahogy egy ember fel tudja venni a saját lelkiismeretével, a saját isteni lényegével való kárvetkezmény kommunikációját, vezettem el a rendelkezésre álló legjobb lelkiismeretnek. A "erendelekre álló legjobb lelkiismeret" elvát olyan helyeken alkalmaztam, ahol az illető problémát már nem tudtam tovább visszavezetni. Páldául, ha dántási problémák voltak, ahol tább tányező is megnehezítette az egyértelmű dántást, az egyes tányezőket már nem tudtam további mályeségeiben értelmezni, jött a "erendelekre álló legjobb, legtisztább lelkiismeret" való hivatkozás. Persze, ez a legjobb lelkiismeret egyénektől nagyon eltérő lehet. Egy embernél komoly lelkiismereti problémát jelenthet valami olyan, amely másnál esetleg fel sem merül, mint lelkiismeretbe vágás kérdés.

Az ember saját lelkiismerete elhallgatására rengeteg hazugságot talál ki - ez egy másik probléma. Ahhoz, hogy saját lelkiismeretnek kárvetkezmény elárja, elmélyülékre van szükség. Kitartás elmélyülékre, ami szaturnuszi mávelet. Hiába ármagában az értelem, vagyis a fény, ha az ember nem alkalmazza kitartásan, kárvetkezményesen, ha nem hatol mályre az értelemmel, akkor nem jut el a kárvetkezmény lelkiismeretéhez. Misztikus nyelven szólva, nem hallja meg, hogy mit mond belső mestere. Pszichológiai nyelven, megromlik a kapcsolata a felettes ényével. Vallásosan szólva, eltávolodik az Istentől. Metafizikai nyelven szólva, kifordul saját tengelyéből, leválik alapjáról, eltávolodik az igazságtól úgy, mint a lényegtől, értelemtől az "erendelekre álló" egyaránt. Akkor meg jöhet az erőszak valósa, a kizsákmányolás valósa, a hazugság valósa, a valótlanságok valósa "vagyis a létezés (igazság, lényeg, személy, kárvetkezmény) felbomlása.

Tehát, itt ezen a helyen meg kell tegyem azt a pontos-tást a rendelkezésre álló legjobb

lelkiismerettel kapcsolatosan, hogy mindezzel akkor Ács csakis akkor kerÁlhet az ember egytengelybe, Á-gy ahogy Á-rom, egytengelybe, ha erre ÁsszpontosÁ-tottan, kitartÁssal, az ÁletÁbe is bevitt konkrÁt gyakorlatok Által erÁufeszÁ-tÁseket tesz. Ez az elmÁlyÁlÁcs, elmÁlyÁ-tÁcs Ártelme. Ez nagyon is szaturnuszi jelleggel bÁ-rÁ³ mÁvelet, mert hosszÁ°, sok tÁrelmet, kitartÁst kÁvetel meg. Az elmÁyÁlÁcs olyan Ártelemben elmÁlyÁlÁcs, hogy az ember amerre mÁlyÁl, az nem mÁs, mint a sajÁt magÁban hordozott lÁnyegnek, Ártelemlen, eredetnek, rendeltÁsnek, igazsÁgnak, erÁunek, centrumnak a felismerÁsi fokozata. MinÁl inkább sikerÁl elmÁlyÁlnie, annÁl magasabb, tisztÁbb az elÁubb soroltak felismerÁsi foka. MinÁl nagyobb a felismerÁsi, vagy megismerÁsi fokozat, vagyis a metafizikai mÁlyÁg, amit az ember meg tud valÁsÁ-tani, akkor elÁrkezik a lelkiismeretÁhezâ€ - de nem Ágy, mint viszony, amelyben van Ám Ács a lelkiismerete, amely belÁm mesterkÁnt, felettes ÁnkÁnt, IstenkÁnt vezet, hanem Ágy, hogy ez a legbelÁm, legmÁlyebb hang, lÁlek Ács ismerete, lÁlek Ács tudÁsa, lÁlek Ács megnyilvÁnulÁsa Ács Ám maga, mint ember, tulajdonkÁppen egyik, nem pedig csupÁn kÁlÁnbÁzÁ viszonyokban jelenlÁvÁm kÁlÁnbÁzÁm lÁtelemek. Itt is egytengelyÁsÁg van, de Ágy, hogy ez nem egy mÁsik tengely, vagyis: lÁteztÁcs, igazsÁg, Ártelem, valÁsÁg, lÁlek, lelkiismeret, tudÁs, lÁtÁs, szemÁly, kÁzÁssÁg, rendeltÁcs, eredet, erÁm, szabadsÁg, tÁrvÁny, moralitÁs, szÁpsÁg, lÁnyeg mind-mind egy tengelyen vannak, mind egy centrumban, egy bÁzison, egy alapon, mondhatjuk Ágy, ez kÁpezi a Egyetemes LÁteztÁcs alapjÁt, Ács ez az Egyetemes IgasÁg is. Ágy lehetne mÁg tÁbbszÁrÁsen Átvinni egyik szÁt a mÁsikba, a mÁsikat a harmadikba, azonban tudni kell, hogy ez nem egy Ártelmi zÁrlat, egy kÁrben forgÁ³ gondolati sÁma, hanem a lÁteztÁcsnek abbÁl a tulajdonsÁgÁbÁl adÁdik, hogy a lÁteztÁcs ÁthatjÁk egymÁst, sÁt egymÁsbÁl keletkeznek. Ágy a szavak ÁrtelmÁnek is van ÁthatÁsa, egymÁsbÁl valÁ³ keletkezÁse. Gondoljunk arra, hogy ami megfelel az igaznak, az megfelel annak, ami morÁlis, mindez megfelel annak, ami szÁp, ami esztÁtikus, tovÁbbÁ, annak, ami lÁnyeges, ami mÁrvadÁ³, ami ÁrtÁkes s Á-gy tovÁbb. Ez a â€œminden egyâ€ gondolata. Vagy az egyetemes lÁttengely, lÁtalap, ami egy, az egÁcs lÁteztÁcsben Áppolyan egy, mint ahogyan az emberben is egy. Egy Ács egyetemes. Ez az abszolÁt lÁtegtysÁg-alap.

Hogy miÁrt Ács mikÁnt tÁntorodott el az ember ettÁul a lÁtalaptÁl, fordult ki sajÁt tengelyÁbÁul, nem kÁpezi jelen Á-rÁsom tÁrgyÁt. Itt most arrÁl van szÁ³, hogy eltÁvolodott az alaptÁl, a tengelytÁul, lelkiismerettÁul, lÁnyegtÁul, ÁrtelemtÁul Ács ez az oka annak, hogy tudatosan-tudattalanul ÁllandÁan hazudnia kell valamit. A tengelytÁul valÁ³ eltÁrÁcs mÁr egysÁgbomlÁs. A lÁteztÁcs egysÁges Ács centruma, tengelye van. Ha valaki eltÁr a tengelytÁul az egysÁg bomlik meg, de az egysÁgbomlÁs miatt tulajdonkÁppen a lÁteztÁcs maga indul felbomlÁsnak. Az embernek mÁ-g a felszÁ-nen Áppen hogy sejtelve van errÁul, addig a â€œlegmÁlyebb lelkiismeretâ€ (belsÁm mester, felettes Ács, isteni Áon) vilÁgosan felfogja azt, hogy az ember lÁte, Ágymond, veszÁlybe kerÁl. Csakhogy a szellemi hangsÁlyt az ÁsszerÁsÁgre fektetÁm ember mÁr sÁket e hangra, mert mÁr nem arra fogÁkony, hogy mit mond ez a belÁm hang, hanem, hogy mit mondanak mÁsok, mit mond a tudomÁny, a vallÁs, mit kÁvetelnek meg egyes Árdekek, kompromisszumok, felÁletes ÁthidalÁsai egy-egy problÁmÁnak stb. Ilyenkor a â€œrendelkezÁsre ÁllÁ³ legjobb lelkiismeretâ€ nem tÁbb, nem mÁlyebb, Ács nem mÁs, mint az egyÁbkÁnt ÁllandÁan alkalmazott spekulÁciÁk, hazugsÁgok, ÁnÁm-tÁsok tovÁbbfolytatÁsa. Az igazi, â€œlegmÁlyebbâ€ lelkiismeret egy olyan alapvetÁmen belevÁsett lÁtalapja az embernek, amelyhez, paradox mÁ³don, csak ÁsszpontosÁ-tott erÁufeszÁ-tÁsek ÁrÁn juthat el az ember. SajÁt lÁnyege megvan, de sajÁt lÁnyegÁhez csak akkor jut el, ha erre megfelelÁm mÁveleteket tesz. A hazugsÁg lÁtfelbontÁ³ hatÁsÁjtÁl megszabadul, ha sikerÁl megszabadÁ-tania magÁt a lÁtalapokba befÁszkelt hazugsÁgoktÁl. AmÁ-g ezt nem valÁsÁ-tja meg, addig estleg akkor is hazudik, amikor Áppen szÁndÁkÁban sem Áll hazudni. Monoton automatizmussal futnak benne a neveltÁcs sorÁn felszedett, betÁplÁlt, a valÁsÁg ÁlarcÁt viselÁm hazugsÁgok Ács esetleg mÁr

akkor is hazudik, amikor kérdez, val jban nem is az  rdekl , amire a kérdés vonatkozik.

A tengelybe kerülés a legfontosabb feladat. Ha nincs tengelyébe valaki, akkor egys g llapotban sincs, következésképpen nem a l tez s (személynek, közösségnek, a megnyilv n l sok sokszer s g nek) egységét l jtja, hanem k l l nf le, egymástól elszak tt darabokban kezdi felfogni az egészet. Egy tt lni nem tud, mivel a megbontott egys gk p vel nem is igazán fogja fel, hogy mi az, hogy   egy tt . Az   egy tt  neki esetleg azt jelenti, hogy kényszerrel, fogcsikorgatva, de valamilyen magasabb szempontnak fejet hajtva kell k -birni a másik emberrel val  közösséget. Izolált célok és értelmek,  rdekek és igazságok jelentkeznek nála, ami  rt-legalábbis szerinte- kell hazudni. Ha éppen nem g g s, hanem  lszer ny, akkor m zesen-m zasan, amolyan pszichologizálás-vallásosan belátást tesz arra vonatkozóan, hogy a hazudozás csúnya dolog, de sajnos egész életünk, sorsunk olyan, hogy nem tudjuk kikerülni, hogy k zbe-k zbe ne hazudjunk. Ha közölné valaki vele a tényt, hogy tulajdonk ppen az egész l te lassan elt nik a pseudoegzisztenci ba, hogy felmorzsol dik, széttöredezik lényében és lényegében, számára csak költői sz futamokat használó moraliz l snak t nne.

Ez a l -r s nem egy olyan emberről szól, aki szélsőséges határértékét testesíti meg a hazugságnak és következményeinek. Ez ma emberiség szintjén aktuális probléma, senki sem vonhatja ki saját magát a probléma terhe alól. A metafizikának éppen az a fő feladata, hogy az embert felébressze hazug b dulat b l és az igazság megismerésére késztesse.

Van néhány olyan egyetemes igazságnak megfelelő létezést bemut  metafizikai modell vagy minta, mint p ld ul a Tabula Smaragdina tizenhárom mondata, a Sz nkhja-k rik  antropológiai-aritmológiai egys gk pe, a Kabala hagyománya, de tudni kell, hogy a személyes életre irányuló megigazulási m velet nélkül, az egész csak könyvespolcokon lapuló tudomány-rakt rakk  változik. Vagy, ami még rosszabb, ha az ember túlságosan ismeretelméletileg közelít az ilyen metafizikai információkhoz és az egész egy lexikális-intellektuális-m velts gi jelleget állt, nem pedig a szem ly és élete megigazulási műveletét szolgálja. Megigazul si műveletnek nevezem azt a szellemi műveletet, amikor az ember végre felfogva azt, hogy teles tette magát a hazugság bomlasztó szálaival, minden erőfeszítését arra irányítja, összpontosítja, hogy a legapróbb  letmozzanatot is számításba véve, visszakerüljön saját létezési tengelyébe, alap ll s ba, ahol már nem kell hazudnia. A hazugság kényszerétől megszabadul. Aki nincs létezési tengelyében, mint arról már sz l volt, hazudik, és mivel a hazugságnak van egy olyan tulajdonsága, hogy tov bbk nyszer ti az embert további hazugságokra és amint egyre több és több megnyilv n l sa kerül a hazugság hatása alá, olyan mértékben tűnik el a l t. Az ember megbetegszik, depressziós, rögeszmés, boldogtalan, személytelen és lényegtelen lesz, vagyis útját a megsemmisülés, a széthullás felé veszi. A megigazulás ugyanazt jelenti, mint a tengelybeker l s. Mindez ugyanazt jelenti, mint az, hogy az ember eredete, belső és végső l nyege isteni. Az olyanféle embertanok, amelyek az embert, mint állat, vagy biológiai gépezet, vagy angyal, vagy egyéb, eleve hazugságok. Az ember mikrotheosz, vagyis isteni lényeket magában hordozó egyetemes l ny és ezt a lényeket nem valamely ideális magasságokban hordozza, hanem itt, a jelenlegi, földi életében is. Aki nem a mikrotheoszb l indul ki, kénytelen az igazságot és egyben a valóságot elferdítő, eltorzító valami m sb l kiindulni, legyen az biológiai gépezet, az állati eredet, Isten teremtménye, stb. Eleve hazugságok. Elég, ha az emberben az a gondolat ver gyökeret, hogy   ennek a nagy hatalmas világnak, társadalomnak egy kis, parányi, kicserélhető, jelentőséggel alig b r  alkatr se, hogy ne azon gondolkodjon, hogy miben is áll az   mikrotheoszi l nye, l nyege, rendeltetése a földi életében.

Az ember, mint  eszoci lis alkatr s -hez hasonló számos sok hazugsággal vagyunk tele. A

tudományoknak az a része, amely az igazi megismerésről levált, valóságos gyökéret termeli a hazugságokat, de a vallások, filozófiai, elméleti metafizikai sem maradnak le a produktivitásban.

Ha az ember végre akarja magán hajtani a megigazulási, tengelybekerülési műveletet, le kell lepleznie egyrészt ezeket a kolosszális konvencionális káthazugságokat, amelyeket a szülői kultúrától, az iskolától vagy iskoláktól kapott, másrészt azonban szembe kell nézzen a saját hazudozási tendenciával. Ez utóbbi vonatkozásban a személetes horoszkóp értelmezése nyújt némi zhetetlen lehetőséget, megigazulási forrást, mert ez tárja fel azokat az egyéni problémákat, amelyekkel kapcsolatosan az ember hajlamos hazudni, nem magát becsapni, és amelyeket akár le is tagad, mint problémákat.

Szám volt arról, hogy alapvetően igazság az, hogy minden egyben, és hogy ebben az egységben a káthazugságok látszólag megnyilvánulások, tehát egymást, általában egymással, keletkeznek egymással. Arról is szám kell legyen, hogy ebben a minden egyben alapigazságra az is beletarozik, hogy káthazugságok is vannak az egyes létezők között, és csakis egy létező egységbe, ha megfelelők között meg vannak káthazugságok, illetve egymással. Ilyen értelemben és ugyanakkor az egyetemes igazságnak ebből a szempontjából nézve már nem mindegy, hogy értelemszerűen beszélek-e, vagy a lényegre, vagy a valósággról, a személetesről, vagy a káthazugságról.

Ugyanakkor, azt is figyelembe kell venni, hogy az egyetemes igazság, mint létező, nem tárja ki a sokszerszedséget és fordítva a megnyilvánulások sokszerszedsége nem tárja ki az egyetemes, abszolút alapot. De főleg nem szabad arra a káthazugságokra jutni a sokszerszedséget figyelgetve, hogy ha már ilyen sokarcú a létező, akkor bizonyára az igazság is ilyen sokféle, sokarcú.

A sokarcú, sokféle személetes az kapcsolja egybe, hogy tulajdonképpen ugyanazok az egyetemes létezők vannak jelen bennük. Hogy valaki a saját tengelyében van-e vagy sem, mindenkinél ugyanazt jelenti. Nem arról van szám, hogy egyetlen tengely létezik-e vagy sem, hanem arról, hogy egy konkrét emberre nézve a tengelyében lévő állapot csak egyet jelenthet. A szülői horoszkóp azokat a problémákat tárja fel, valamint ezek feloldási lehetőségeit, amelyeken keresztül eljuthat abba az egyetemes állapotba, amit személetes alapjának, tengelybelevésnek, saját isteni lényegével való azonosulás állapotának nevezhetünk, azaz rhatunk le. Itt megemlíteném az, hogy amíg az emberek szellemi elmélyülés némi káthazugságokat és valóságokat látnak, addig azok, akik elmélyülnek, akik az igazi, a személetesen megtett szellemi utat követik, azoknak az igazságra vonatkozó megismerésük lényegében nem káthazugságok. Amikor erről számot adnak, lehet, hogy számhasználatukban valamelyest eltérnek, de az igazságot kifejező lényegben, tartalomban mind ugyanarról beszélnek. Ilyenek a szellemi hagyományok is. Sokféle megkülönböztetésben ugyanabba az alapvetően igazságra avatják be az embert.

Ha sikerül az embernek lepleznie saját hazugságait, akkor elindulhat a megigazulási útján. Az igazi, hiteles, valóságos létezős útján indulhat el, nem a törlés, nem fantasztikusan magas ideológiai szintjén, hanem konkrétan és káthazugság nélkül személetesen.